

The only risk, is wanting to stay!

27 11 2009

Det begynner aa bli en stund siden vi skrev i bloggen, og det er bare aa beklage. Naa er klokken 2 paa natten, og jeg sov ikke i gaar natt ettersom vi floy fra Bogota til Barcelona. Saa etter mer enn 24 timer uten sovn er det kanskje pa tide aa faa ut noen tanker, men forst skal jeg kort fortelle hva vi har gjort de siste to ukene.

Etter all kosen i Macas dro vi videre til Quito med buss, for aa planlegge turen videre. Ettersom den planlagte turen til Buenos Aires allerede var totalt forandret, saa vi ingen grunn til aa holde oss til planene vi hadde lagt foer turen. I steden for aa sykle sorover mot Argentina, bestemte vi oss for aa slenge oss paa en buss mot den Colombianske grensen i nord.

Tiden var for lengst inne for aa forlate det lille landet, Ecuador, etter nesten to maaneder. Det lokket absolutt med noe nytt og spennende, og tanker som: "Er Colombia saa farlig som ryktet sier?" og "Er det noen betydelig forskjell fra Ecuador?", fok gjennom hodet da vi hompet oss igjennom den 8 timer lange bussturen til grensen.

Bussen stoppet i byen Tulcan, noen faa kilometer fra grensen. Ingen tilsynelatende forskjell fra det vi tidligere har sett av Ecuador. De serverte den samme maten, hovedsakelig bestaaende av ris og kylling og kanskje en god suppe til forrett. Det var de samme overpyntede bussene med farger og klistremerker av baade jomfru Maria og Che Guevara. Vi begynte egentlig aa tvile paa at Colombia ville vaere en ny opplevelse i det hele tatt. Litt skuffede satte vi oss paa syklene, som vi forsaavidt har faatt et lite hat-forhold til, etter den uendelige bakken opp mot Cuenca, og syklet mot grensen.

Med forventningen at dette skulle vaere en tungt bevoktet grense, og at saken i Macas kanskje ikke var helt over, ble vi overasket over hvor lett grenseovergangen gikk. Vi trengte ikke aa bevege oss lenger enn 50 meter paa den andre siden av grensen for forskjellene fra Ecuador var tydelige. Spraaket var fortsatt spansk, men betydelig forskjellig, valutaen endret seg fra de lettforstaaelige dollarene til pesos med minst tre nuller bak. Prisene paa busstransport var betydelig dyrere. Det var nesten umulig aa kjenne igjenn en eneste matrett paa den lille kaféen, og kaffen som ble servert fra en termos fra en mann paa gaten var slaaende god. Colombianerene kjente godt til at kaffen i Ecuador ikke var av samme kvalitet som deres, og at turister og landsmenn mer enn gjerne ville ha en kopp kaffe naar de krysset grensen. Det var derfor ingen missforstaaelser naar vi svarte "Ja, selvfølgelig!!!" paa oppfordringen om en kopp Colombiansk kaffe.

Etter enda en liten sykkeltur kom vi oss til nærmeste busstasjon og fikk nærmest ikke klemt inn bremsene for vi satt i overaskende komfortable seter, med aircondition og benplass! Ca. 15 timer senere gikk vi av i byen Armenia, i det de kaller kaffe-distriktet i Colombia. Kombinasjonen av hoyde (1200-1700 moh), mye sol, regn og fruktbar jord, gjør omeraadet perfekt til kaffedyrking. Og det smakes. Det er en kjent sak at Colombiansk kaffe er i verdensklasse og det er tydelig at de er stolte av det. Det finnes utallige muligheter for aa besøke kaffegaarder og det finnes til og med en egen kaffe-fornoyelsespark.

Vi tok den vanlige sporrerunden: "Hva er verdt aa se? gjøre? Ikke gjøre? osv", og naar alle og alt fra damen paa turistkontoret til den hjemløse mannen som spurte etter penger, svarte, SALENTO, saa var det ikke vanskelig aa bestemme seg. Vi hoppet paa enda en buss.

Salento viste seg aa vaere perfekt for to nyskjerrige, kaffedrikkende, slitne nordmenn. Landsbyen var liten og skjarmerende med hus som var malt i alle tenkelige farger, paa en gang! og omgitt av kaffeplantasjer og kaféer var det en fryd aa vandre rundt. Etter en dag eller to hadde vi allerede funnet oss vaar lille "stam-kafé" og ble godt kjent med

eieren hav hostellet. Alt var egentlig veldig, veldig koselig. Eieren av hostellet ga oss tips om en kaffebonde som var verdt aa besøke, noe som vi gjorde. han ga oss tips om den lille kaffefabrikken i byen, noe som vi ogsaa fulgte opp, og etter en rundtur paa hans egen kaffeplantasje sa han noe saant som "Hvis du har lite aa gjore fremover, saa send meg en mail", og etter en lang samtale om hans idéer for plantsjen og nødvendigheten for en hjelpende haand, kan jeg vel kanskje tolke det som et slags jobbtillbud.

Etter nesten en uke i Salento reiste vi videre mot Bogotá, hovedstaden i Colombia. Byen har lenge hatt et rykte for aa vaere et litt risikabelt sted aa ferdes paa, men alle turister fortalte oss det motsatte. Og med erfaringingen at det er alltid de som ikke vet noe saerlig om landet eller byen som er bekymrede, og at realiteten som regel er en helt annen enn historiene de forteller, var det ikke tvil om at vi skulle til Bogotá.

Oppholdet i Bogotá viste seg aa bli kjempebra, ikke minst paa grunn av menneskene vi motte! Vi hadde ikke vaert mer enn 5 minutter paa hostellet for vi ble invitert paa en drink av en gjeng Australiere, og det ble etterhvert en "tradisjon" aa ta en kveldsdrink med dem. Byen i seg selv var ikke noe veldig spesiell, men vi ruslet da rundt i nesten en uke alikevel, og naar det kommer til det daarlige ryktet, levde opp til sitt rykte paa noen faa omeraader, da en paa hostellet ble knivstukket utenfor hosteldoren og flere gjester ble ranet.

"Tiden gaar fort naar en har det goy", og en uke gikk utrolig fort, og det ble til slutt trist aa si "hadet" til den australske gjengen. Vi satte oss paa flyet mot Barcelona i gaar kveld, og om noen faa timer flyr Eirik videre til Oslo og jeg fly til Malaga, for aa tilbringe vinteren i varmere strok. Jeg sa vel innledningsvis at jeg skulle faa ut noen tanker, men ved en naermere titt paa klokken har jeg vel ikke tid, saa tanker og bilder kommer senere! Hejdaa!